

[Camre]

det er 400 mill. kr. – og det andet om en budgetnedskæring på forsvaret på 600 mill. kr.

Jeg har forstået på Det Radikale Venstres pressemeddelelse om partiets forlig med regeringen om finanspolitikken, at regeringen har fulgt Det Radikale Venstres forslag om at fjerne de 400 mill. kr. fra budgetrammen for 1987, sådan at forstå, at regeringen i stedet forventer at få vedtaget en bevilling på 150 mill. kr. uden for budgetrammen og med Socialdemokratiets stemmer.

Mit partis formand, hr. Anker Jørgensen, har inden for de seneste dage kommenteret regeringens fremgangsmåde som dårlig forligssædvane, eftersom regeringen har et forlig med Socialdemokratiet om Storebæltsforbindelsen. Jeg skal her alene gå ind i den usædvanlige finanspolitiske teknik, der lægges for dagen.

Samtidig med at regeringen erklærer, at man har en fast budgetramme og et finanslovforslag med Det Radikale Venstre, placerer man 150 mill. kr. uden for rammen. Det betyder altså, at Det Radikale Venstre på den ene side får opfyldt sit ønske om at spare 400 mill. kr. på Storebæltsforbindelsen, men på den anden side bliver snydt for sit egentlige mål, nemlig at hindre bygningen af den faste forbindelse over Storebælt.

Regeringens ændringsforslag til finansloven er jo væsentlig mere uoverskuelige end tidligere. Det skyldes især det forhold, at regeringen inden for budgetrammen for 1987 har indarbejdet en lang række ændringer allerede i august måned, da finanslovforslaget blev fremsat i Folketinget.

Blandt ændringerne i regeringens oprindelige finanslovforslag hæfter Socialdemokratiet sig naturligvis ikke mindst ved de ændringer, der er kommet ind i sidste runde. En lang række af disse ændringer finder vi tydeligt inspireret af de ændringsforslag, Socialdemokratiet har stillet til finanslovforslaget. Det er i høj grad interessant at bemærke, at de forbedringer, der her er tale om, ikke er fremkommet som radikale ændringsforslag, da partierne afleverede deres ændringsforslag den 11. november. På det tidspunkt så vi alene de nævnte to forslag vedrørende Storebælt og forsvaret.

Vi kan naturligvis glæde os over, at vi på den måde har givet regeringen og Det Radikale Venstre inspiration til at forhandle sig

frem til ændringer i finanslovforslaget, som godt nok ikke fuldt ud indebærer de ændringer, vi havde ønsket, men vel rundt regnet går en tredjedel af vejen. Uanset at Socialdemokratiet således er blevet holdt uden for udformningen af finanslovforslaget for 1987, kan vi altså glæde os over på denne måde indirekte at have været med til at forbedre det. Man mærker, at valget nærmer sig.

Jeg skal bede finansministeren om en nærmere udredning om arbejdstidsnedsættelsen pr. 1. januar 1987 for deltidsbeskæftigede i staten. Jeg er vidende om, at et betydeligt antal deltidsbeskæftigede medlemmer af HK og formentlig også af en række andre forbund har modtaget meddelelse om, at de i forbindelse med den generelle arbejdstidsnedsættelse får arbejdstiden reduceret forholdsmæssigt, og det uanset, at dette efter loven kun skulle gælde for arbejdstider på over 39 timer.

Jeg ser sagen sådan, at finansministeren har indgået en hovedaftale med ganske klare regler, men af sparehensyn omgås den af styrelserne, uden at finansministeren griber ind.

Nok har Budgetdepartementet taget højde for en kompensation i løn, som de deltidsansatte skal have i stedet for arbejdstidsnedsættelse, men kravet om produktivitetsforbedringer udmøntet som budgetrammereduktioner bevirker, at styrelserne overtræder den hovedaftale, finansministeren har indgået.

Vi finder, at det giver finansministeren et alvorligt troværdighedsproblem. Hvordan skal lønmodtagerparten ved de kommende overenskomstforhandlinger kunne fæste lid til, at en aftale med finansministeren holder, når han lukker øjnene for, at de offentlige arbejdsgivere, som han er øverste ansvarlige for, overtræder den aftale, han har indgået? Socialdemokratiet vil gerne høre, hvad finansministeren agter at gøre for at genoprette den tillid, som er nødvendig for normale arbejdsmarkedsaftaler.

Jeg skal sammenfattende bemærke, at Socialdemokratiet ser med bekymring på den samlede økonomiske politik, som regeringens finanslovforslag er et led i. Finansministeren forudsiger, at betalingsbalanceunderskuddet i år bliver på 33 mia. kr. eller det dobbelte af det ventede. I 1987 forudser ministeren et underskud på 19 mia. kr. Skal vi som sædvanlig gange tallet med to for at nå frem til det rigtige?